

rimeligt, at han har Ret heri. Jeg har nærmest taget Ordet, fordi jeg troede, det var ønskeligt at have, om ikke just bestemte Tal — de kunne maaske ikke en Gang gives — saa dog Oplysninger om, hvorledes Forholdet antagelig har stillet sig under de forrige bestaaende Lovregler, saa at man derefter dog kunde opstille en Sandsynlighedsberegning over, hvorledes Forholdet fremtidig vil stille sig. Nu bemærkede den højtærede Minister — og saaledes har jeg ogsaa forstaaet det — at Kvinden faar Mandens Indfødsret. Men deraf flyder et andet Forhold, som jeg ikke berørte før, men som der dog forekommer mig at være Grund til at tage med ind under Overvejelse ved Lovforlagets Affattelse, da det i visse Tilfælde forekommer mig at komme til at staa ret grelt. Naar f. Eks. en Svensker gifter sig med en dansk Kvinde, saar hun svenskt Indfødsret, og saa bliver Følgen den, at hun, hvis Manden dør kort efter, kan blive hjemsendt til Sverige, hvad der i mange Tilfælde vil kunne komme til at se ret ejendommeligt ud. For øvrigt har jeg ikke taget Ordet for at kritisere Forslaget, tværtimod tror jeg at Princippet i det er rigtigt, jeg tror, det vil være godt at komme ud over de Vanfælgeligheder, som vi, der have haft med Indfødsretten at gøre, have mærket Gang efter Gang, navnlig i Forholdet til Sverige. Men jeg har kun næret Frygt for, at det bagefter kunde vise sig, at Loven virkede anderledes, end man havde tænkt sig, og at man derfor kunde føle sig stuffet. Det var derfor, jeg tillod mig at gøre mine Bemærkninger.

Svend Høgsbro: Det Forhold, jeg ønskede at omtale, var det, der blev berørt af den sidste ærede Taler, nemlig det, der kan fremkomme, naar en dansk Kvinde gifter sig med en Mand, der ikke har dansk Indfødsret. Det kan være, at hun slet ikke ved det. Hun kan have været en Menneſtealder her i Danmark, uden at have faaet Indfødsret. Naar hun saa maaske flere Aar efter dør, vil Følgen af, at hun har giftet sig med ham, kunne blive den, at hun bliver sendt langt bort, maaske ikke blot til Sverige eller Tyskland, men til endnu langt fjernere Lande, som hun aldrig har været i, og hvor hun ikke kender et Menneſte, og der kommer ind under Fattigforførgelsen. Det finder jeg ikke blot grelt, saaledes som den sidste ærede Taler nævnte, men jeg finder det haardt. Paa den anden Side ved jeg vel, hvad den højtærede Minister vil svare dertil, saa vidt jeg kan domme af hans Ytringer herom i Landstinget. Og jeg ser ogsaa godt det

konsekvente i de paagældende Bestemmelser, nemlig § 3, 1ste Stykke, og § 6, 1ste Stykke. Men det er dog et Forhold, der, set fra den Side, jeg nu pegede paa, tager sig saa haardt ud, ogsaa i Forhold til det bestaaende — thi derefter er det jo ikke saaledes —, at jeg vil tillade mig at henstille til det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, at tage dette Spørgsmaal under nøje Overvejelse.

Judenrigsministeren (Hørring): De Forhold, der saaledes ere fremdragne, ere naturligvis lidt vanfælige at ordne ved en almindelig Regel, fordi det kan stille sig saa forfælligt i det virkelige Liv. Betragtet ud fra det almindelige Standpunkt, er der jo ingen Tvivl om, at den Regel er rigtig, at den Kvinde, der gifter sig med en fremmed, erhverver den fremmedes Nationalitet, og da hun ikke kan blive staaende med Statsborgerret baade i det Land, hun tidligere tilhørte, og samtidig erhverve Statsborgerret i det Land, hvortil hun nu bliver knyttet ved sit Bøstæb med Manden, maa man vælge mellem disse to Alternativer, og Valget falder da ganske naturligt derhen, at hun erhverver Mandens Nationalitet. Dette er ogsaa Reglen i alle de nyere Lovgivninger, som ere komne frem paa dette Omraade, og jeg tror ikke, at der er gjort Undtagelse noget Sted. Nu kan man jo godt opstille Eksempler, hvor en saadan Regel kommer til at virke grelt, og det er ogsaa det, man har gjort her. Men paa den anden Side vil jeg dog henvise til, at hvis man vilde lade den Kvinde, der gifter sig med en fremmed, beholde sin danske Indfødsret, vilde Forholdet kunne blive ligesaa grelt. Naar Familien blev trængende, vilde nemlig Manden og Børnene kunne blive hjemsendte til Sverige eller Tyskland, eller hvilket Land det nu var, men dette Land vilde derimod vægre sig ved at modtage Hustruen, og Hustruen vilde altsaa forblive til Forførgelse her i Landet. Saa kan man dertil sige: Ja, men vi vilde naturligvis aldrig hjemsende en saadan Familie, vi vilde saa lade Familien blive samlet og finde os i at beholde Manden og Børnene. Det indrømmer jeg: jeg tror ogsaa, at vi i saadanne Tilfælde vilde være humane. Men det er der, jeg kom med det Svar, som jeg gav oppe i Landstinget paa et lignende Spørgsmaal, og hvortil den sidste ærede Taler hentydede: der er ingen anden Vej at gaa, naar man vil reparere paa disse Forhold, end netop at ty til Humaniteten, og den humane Gennemførelse af disse Bestemmelser her har aldrig manglet og vil heller aldrig komme til at mangle her i Landet.